

[Jørgen Jørgensen (Lejre).]

risiko, var ikke blot fremme herhjemme, dengang spørgsmålet om Danmarks deltagelse i Atlantpagten blev drøftet. Også i Amerika var dette synspunkt fremme, og det er slet ikke så soleklart, som man nu vil gøre det til, at vi ved Danmarks tilslutning til Atlantpagten har ydet det bedste, vi kan, for at hjælpe vestdemokratierne i deres bestræbelser for at undgå krig. Det, jeg har advaret imod, når vi nu har taget vort standpunkt — og jeg erkender, at dette standpunkt nu er taget, og at vi må bygge vor udenrigspolitik og vor militære politik på dette realistiske grundlag —, er, at man i denne situation søger at indgive befolkningen en tryghedsfølelse, som ikke findes.

Den højtærede udenrigsminister benyttede ved flere lejligheder i formiddags det udtryk, at de synspunkter, jeg havde fremsat, var virkelighedsfjerne. Jeg tror, den højtærede udenrigsminister skal omgås dette udtryk med varsomhed. Man giver det danske folk en falsk tryghedsfølelse, hvis man siger, at vi ved at tilslutte os Atlantpagten har sikret Danmark mod at blive besat under en kommende krig. Man anfører gang på gang dette argument: den 9. april 1940 skal ikke gentage sig; som om man ved de foranstaltninger, der nu er truffet, og som Danmark er gået med til, kan yde garanti for, at en besættelse af dette land i krigstilfælde kan undgås! Hvis den tankegang, som den højtærede udenrigsminister gør sig til talsmand for, skulle have bund i virkeligheden, måtte det forudsættes, at fremmede tropper i betydelig mængde til stadighed i fredstid var stationeret på dansk grund. Jeg tror ikke, at nogen ansvarlig dansk regering vil gøre sig til talsmand herfor. Jeg har fornylig set, hvordan formanden for stortinget i Norge har afgivet en højtidelig erklæring om, at man ikke må regne med, at fremmede tropper vil få adgang til at blive stationeret i Norge i fredstid. Men hvis der som sagt skal være bund i den udtalelse, den højtærede udenrigsminister fremsatte, at vi ved vor deltagelse i Atlantpagten har skabt sikkerhed for, at vi ikke skal opleve en ny 9. april, en ny besættelse, så advarer jeg imod, at man lader disse synspunkter bundfælde sig i det danske folk. Skulle den ulykkelige situation indtræffe, vil det nemlig vise sig, at disse synspunkter ikke kan holde, og hverken denne regering eller andre regeringer tør tage konsekvenserne i en sådan udstrækning, at det kan yde en blot nogenlunde sandsynlig garanti for, at en besættelse kan undgås.

Den højtærede udenrigsminister og også

andre har gentagne gange sagt, at 30ernes politik overfor Tyskland har vist os, at man ikke skal føre eftergivenhedspolitik. Det er rigtigt, at 30ernes politik, ikke Danmarks, men andre landes politik overfor Tyskland i 30erne, formentlig var en eftergivenhedspolitik, som gav et dårligt resultat. Man gik for vidt og var for godtroende overfor det Tyskland, der groede op. Men det berettiger ikke til, at man nu i denne situation skal køre i den anden grøft og ikke vil prøve de muligheder, der indenfor rimelige grænser foreligger for at få en forsoning i stand, for at bidrage til afspænding, selvom man derved løber en vis risiko. Når den højtærede udenrigsminister navnlig overfor mit parti gør opmærksom på, hvordan vor stilling var i 1930erne, så tror jeg også, den højtærede minister skal lade være at pille ved de ting. Var der noget politisk parti, der var kritisk og mistænksomt overfor det, der groede op i Tyskland, så tror jeg, jeg tør sige, det var os. Den højtærede udenrigsminister og hans parti var det ikke i samme grad.

Når man derefter har sagt, at stillede Danmark sig på det standpunkt, at vi ikke tilsluttede os Atlantpagten, så ville vi være uden muligheder for at bygge et forsvar op, vi ville ikke kunne få våben udefra, vi ville ikke være i stand til at bygge et forsvar op, der blot nogenlunde kunne svare til de forpligtelser, vi dog som medlem af FN måtte have, så er det muligt, at der kunne være blevet problemer med hensyn til at fremskaffe våben; men der er dog beviser på, at andre lande, der ikke var medlemmer af Atlantpagten, har været i stand til at fremskaffe disse våben, og det er dog muligt, at Danmark også kunne have gjort det i nogen udstrækning. Meget stærkt har det forøvrigt heller ikke som medlem af Atlantpagten gået med at få våben til Danmark.

Jeg vil altså mene, at vi stadigvæk med rette kan anføre vægtige argumenter for det standpunkt, vi tog, da spørgsmålet om tilslutningen til Atlantpagten forelå, men jeg siger, som jeg sagde i går, at den diskussion er forsvåvidt nu forbi. Nu er vi medlem, vi bøjer os for afgørelsen, og det er på det grundlag, der nu foreligger, vi vil søge at gøre vor indflydelse gældende. Men jeg har endnu en bemærkning at gøre i forbindelse med den højtærede udenrigsministers udtalelser og iøvrigt også i forbindelse med, hvad det ærede medlem hr. Kristen Amby sagde i går. Det er med hensyn til vor stilling til FN. Begge de herrer anfører med megen varme og megen styrke — jeg tror, det er ærlig ment —, at FN er det, som vi skal samle os om, det er det